

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/34/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899755
Dátum vydania rozhodnutia:	07.06.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012899755.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyrovnanom konaní navrhovateľa Vladimíra Majera, podnikajúceho pod obchodným menom Vladimír Majer - IZOGLAS, Radvanská 7, Banská Bystrica, zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Matuškovou PhD., ul. Prof. Sáru 44, Banská Bystrica, na odvolanie JUDr. Jána Vajdu, advokáta, Hviezdoslavovo námestie č. 201, Námestovo, proti dopĺňaciemu opatreniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55V/8/2004-185 z 19. decembra 2011, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici opravil opravným opatrením č. k. 55V/8/2004-211 z 10. apríla 2012, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dopĺňacie opatrenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55V/8/2004-185 z 19. decembra 2011 v znení opravného opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55V/8/2004-211 z 10. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici dopĺňacím opatrením č. k. 55V/8/2004-185 z 19. decembra 2011 v znení opravného opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55V/8/2004-211 z 10. apríla 2012 doplnil opatrenie č. k. 55V/8/2004-137 zo dňa 26. septembra 2007, vydané Krajským súdom v Banskej Bystrici vo výroku opatrenia tak, že vyrovnanému správcovi JUDr. Jánovi Vajdovi, advokátovi, Hviezdoslavovo námestie č. 201, Námestovo, nepriznal vyrovnaciu odmenu.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že vyrovnací správca si uplatnil právo na vyrovnaciu odmenu v sume 50 000,-- Sk (1 659,69 eur) na základe ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKV) v spojení s § 50 ods. 4 ZKV z hľadiska právneho základu pre priznanie nároku na odmenu a na základe ustanovenia § 7 ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) z hľadiska výšky vyrovnacej odmeny.

Krajský súd uviedol, že ustanovenie § 8 ods. 3 ZKV priznáva správcovi za výkon tejto funkcie odmenu (aj náhradu výdavkov, o ktorých už bolo v tejto veci rozhodnuté), pričom v spojení s § 50 ods. 4 ZKV takýto nárok patrí aj vyrovnanému správcovi. Vyhláška v ustanovení § 6 písm. a/ a b/ určuje základ pre

určenie odmeny správcu konkurznej podstaty a odmeny vyrovnacieho správcu. Výška odmeny je potom upravená v § 7 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky.

Ďalej konštatoval, že ZKV v ustanovení § 44 ods. 1 písm. d/ upravuje, že súd uznesením zruší konkurz, v ktorom nedošlo k potvrdeniu núteného vyrovnania, ak zistí, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmenu správcu. ZKV teda v tomto ustanovení (rovnako aj v ustanovení § 44 ods. 1 písm. a/) premietol stav, že nárok správcovi na odmenu nevznikne, pokiaľ nebude daný základ pre jej určenie. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 242/01 z 28. septembra 2001 a sp. zn. 1 Obo 61/2007 z 28. júna 2007, v ktorých bol vyslovený názor, že pokiaľ speňažením konkurznej podstaty a ani inou činnosťou správcu nebola v konkurznom konaní získaná žiadna suma, nie je možné určiť odmenu správcu spôsobom podľa § 7 ods. 1 vyhlášky.

Po odcitovaní ustanovenia § 6 písm. b/ vyhlášky krajský súd ďalej uviedol, že v tomto vyrovnacom konaní veritelia neprijali vyrovnanie ponúkané dlžníkom, na základe čoho súd uznesením 55V/8/2004-116 z 23. marca 2006 zamietol vyrovnanie potvrdiť a následne uznesením 55V/8/2004-118 zo 4. mája 2006 v súlade s § 66 ods. 1 písm. b/ ZKV vyrovnacie konanie zastavil.

Na základe uvedeného skutkového a právneho stavu krajský súd uzavrel, že ustanovenie § 7 ods. 2 písm. b/ vyhlášky bolo zo znenia vyhlášky vypustené novelou č. 389/2001 Z. z. účinnou od 29. septembra 2001, preto neprichádza do úvahy jeho aplikácia, nakoľko stratilo platnosť a nestotožnil sa ani s postupom Vrchného súdu v Prahe v konaní sp. zn. 1Ko 257/2001, na ktorý odvolateľ odkazoval. Záverom krajský súd dodal, že ustanovenie § 66 ods. 4 prvá veta ZKV ukladá súdu povinnosť rozhodnúť o odmene správcu, nie však povinnosť odmenu mu priznať. Vyrovnaciemu správcovi nepriznal vyrovnaciu odmenu, pretože pre taký postup neboli v tomto konaní splnené podmienky.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie JUDr. Ján Vájda, advokát, Hviezdoslavovo námestie č. 201, Námestovo. Navrhol napadnuté rozhodnutie podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia je neurčitý, pretože v záhlaví a ani vo výroku tohto opatrenia sa neuvádza, v akej konkrétnej veci bolo vydané, nie je uvedené, opatrenie ktorého slovenského súdu bolo doplnené a v akej konkrétnej časti bolo doplnené opatrenie č. k. 55V/8/2004-137 z 26. septembra 2007.

Uviedol, že vo vyrovnacom konaní navrhovateľa vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 55V/8/2004 bol ustanovený za vyrovnacieho správcu, preto mu za vykonané úkony v tomto vyrovnacom konaní, okrem nároku na náhradu hotových výdavkov (3 168,-- Sk, ktoré mu už boli priznané), vznikol aj nárok na vyrovnaciu odmenu 1 659,69 eur (50 000,-- Sk).

V súvislosti s právnym posúdením svojho nároku zotrval na predchádzajúcich prednesoch, pričom zdôraznil, že jeho nárok je daný na základe analogického použitia § 8 ods. 3 ZKV v spojení s § 50 ods. 4 ZKV a § 7 ods. 2 písm. h/ vyhlášky. Za existencie právneho stavu, keď nie je možné určiť odmenu vyrovnacieho správcu, postupom podľa § 7 ods. 1 vyhlášky, je potrebné použiť analógiu legis a vychádzať z odvolateľom citovaných ustanovení.

Právny názor vyslovený v napadnutom rozhodnutí, na základe ktorého mu krajský súd nepriznal odmenu, považoval za nesprávny a nedostatočne odôvodnený v časti jeho námietky, že odmena by mala byť vyplatená z rozpočtových prostriedkov Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Poukázal, že zastavenie vyrovnacieho konania nezavinil, a je nežiadujúce, aby vyrovnací správcovia nemali žiadnu odmenu za vykonanú prácu. Namietal tiež nedoručenie uznesenia č. k. 55V/8/2004-118.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v medziach dôvodov odvolania vyrovnacieho správcu a dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené.

Predmetom konania je nárok odvolateľa na zaplatenie sumy 1 659,69 eur, predstavujúcej odmenu vyrovnacieho správcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania odvolateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, oboznámiac sa s obsahom pripojeného súdneho spisu, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol náležite zistený a správne právne posúdený. Preto sa s rozhodnutím krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 55V/8/2004-72 zo 7. apríla 2005 na návrh dlžníka Vladimíra Majera, podnikajúceho pod obchodným menom Vladimír Majer - Izoglas povolil vyrovnanie dlžníka a za vyrovnacieho správcu ustanovil JUDr. Jána Vajdu - odvolateľa. Krajský súd v Banskej Bystrici ďalej uznesením č. k. 55V/8/2004-116 z 23. marca 2006 zamietol návrh na vyrovnanie a následne svojím uznesením č. k. 55V/8/2004-118 zo 4. mája 2006 zastavil vyrovnacie konanie. Opatrením č. k. 55V/8/2004-137 z 26. septembra 2007 Krajský súd v Banskej Bystrici priznal vyrovnaciemu správcovi JUDr. Jánovi Vajdovi výdavky v sume 3 168,-- Sk. Následne Krajský súd v Banskej Bystrici doplniacim opatrením č. k. 55V/8/2004-185 z 19. decembra 2011 v znení opravného opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55V /8/2004-211 z 10. apríla 2012 rozhodol tak, že "doplnia opatrenie č. k. 55V /8/2004-137 zo dňa 26. septembra 2007, vydané Krajským súdom v Banskej Bystrici vo výroku opatrenia tak, že vyrovnaciemu správcovi JUDr. Jánovi Vajdovi, advokátovi, Hviezdoslavovo námestie č. 201, Námestovo, nepriznáva vyrovnaciu odmenu".

Podľa ustanovenia § 66b ods. 2 ZKV v písomnom vyhotovení opatrenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, označenie úpadcu, správcu, osôb, ktorým vzniklo právo, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní, deň a miesto vydania.

Z vyššie uvedeného napadnutého doplnacieho opatrenia v znení jeho opravného opatrenia je zrejmé, že toto opatrenie vydal Krajský súd v Banskej Bystrici vo vyrovnacom konaní navrhovateľa Vladimíra Majera - IZOGLAS, zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Matuškovou PhD., a že rozhodnutie bolo vydané pod č. k. 55V/8/2004-185. Vo výroku opatrenia je uvedené, že sa dopĺňa opatrenie č. k. 55V/8/2004-137 zo dňa 26. septembra 2007, vydané Krajským súdom v Banskej Bystrici vo výroku opatrenia tak, že vyrovnaciemu správcovi JUDr. Jánovi Vajdovi, advokátovi, Hviezdoslavovo námestie č. 201, Námestovo, sa nepriznáva vyrovnacia odmena. Rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, poučenie o odvolaní ako aj deň a miesto jeho vydania.

Najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté doplnacie opatrenie je určité a obsahuje náležitosti stanovené v § 66b ods. 2 ZKV. So zreteľom na námietky odvolateľa najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v tomto opatrení je uvedené, že bolo vydané vo veci vedenej pod sp. zn. 55V/8/2004 Krajským súdom v Banskej Bystrici, vo vyrovnacom konaní navrhovateľa, a že doplnia výrok rozhodnutia.

Taktiež nebolo možné prisvedčiť námietke odvolateľa, že uznesenie zastavení konania nenadobudlo právoplatnosť z dôvodu jeho nedoručenia odvolateľovi.

Podľa § 48 ZKV účastníci vyrovnania sú dlžník, manžel dlžníka, spoludlžníci a ručiteľia dlžníka, pokiaľ spolupodpísali návrh na začatie vyrovnania, a veriteľia, ktorí včas (§ 50 ods. 3 písm. c/) prihlásili svoje pohľadávky.

Podľa § 62 ods. 2 ZKV proti uzneseniu, ktorým bolo zamietnuté potvrdenie vyrovnania, sa môžu

odvolať dlžník a veritelia, ktorí prejavili súhlas s prijatím vyrovnania.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b/ súd uznesením vyrovnanie zastaví, ak nadobudlo právoplatnosť uznesenie, ktorým bolo zamietnuté potvrdenie vyrovnania.

Podľa § 66 ods. 2 ZKV uznesenie o zastavení vyrovnania sa uverejní na úradnej tabuli súdu a iným vhodným spôsobom. Súd súčasne oznámi zastavenie vyrovnania orgánom povereným vedením obchodného registra a evidencie nehnuteľností. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zastavení vyrovnania zanikajú účinky podania návrhu na vyrovnanie a účinky povolenia vyrovnania.

Podľa § 66 ods. 4 prvá veta ZKV po zastavení konania alebo po jeho skončení rozhodne súd opatrením o odmene správcu a o jeho výdavkoch a opatrenie doručí dlžníkovi a správcovi.

Krajský súd uznesenie o zastavení vyrovnacieho konania doručil účastníkom konania, vyvesil na úradnej tabuli a zverejnil v Obchodnom vestníku. Vzhľadom na postavenie vyrovnacieho správcu v konaní o zastavenie vyrovnania, ktorého nie je účastníkom, a v rámci ktorého sa ani nerozhodovalo o právach a povinnostiach vyrovnacieho správcu, krajský súd postupoval správne, keď mu uznesenie o zastavení nedoručoval.

Podľa § 50 ods. 4 ZKV o právach a povinnostiach vyrovnacieho správcu platia primerane ustanovenia § 8.

Podľa § 8 ods. 3 ZKV správca má nárok na náhradu výdavkov a na odmenu.

Spôsob výpočtu odmeny správcu je uvedený v § 6 písm. b/ vyhlášky tak, že základ na určenie odmeny vyrovnacieho správcu tvorí suma, ktorá sa použila na uspokojenie veriteľov.

V súlade so záverom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1M Obdo V 10/2008 najvyšší súd uzavrel, že ak výšku odmeny vyrovnacieho správcu nemožno vypočítať podľa vyhlášky č. 493/1991 Zb., súd odmenu nemôže priznať. Výrovnací správca má teda nárok na odmenu, ale jej výpočet je odvodený od sumy, ktorá sa použila na uspokojenie veriteľov. V prejednávanej veci bolo vyrovnacie konanie zastavené a veritelia neboli uspokojení žiadnou sumou, preto odmena správcovi nemohla byť priznaná.

Nakoľko odvolateľ v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.